

T(R)ÒPICS

La Mostra de Cinema Llatinoamericà...

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

En crisi? Als ambients cinèfils de la Lleida (ex)Capital de la Cultura Catalana 007 (amb llicència per matar d'avorriment) no es parla d'altra cosa. Què passa a la Mostra Llatinoamericana? Com tot certamen que supera els deu anys, els problemes de creixement posen al descobert desajustos (estructurals

i psicològics) propis d'un esperit adolescent: qui sóc jo? Què hi faig en aquest món? Què vull ser quan sigui gran? Tinc els amics que em convenen?...

Els més supersticiosos de la tribu asseguruen que després de la 13a. Mostra i del negríssim gat negre que Cazares va convidar al seu cartell, la malastrugança era més que cantada. Poca broma. Però sembla ser que la crisi s'ha saldat, de moment, amb la defenestració de gran part del comanda-

ment: el German Caufapé coordinador general, Cazares el creador de les imatges de la Mostra, Paco Rodríguez de la Paz fotògraf del glamour festivaler, les Carmenes Pardo, Neus Uroz, en fi, gairebé els mateixos que, allà pel 1995, donaven la primera volta de maneta al projector llatinoamericà. Però qui no ha saltat per la borda, ves per on, és l'inclit capità Juan Ferrer. ¿Ho ha fet seguint l'heroica tradició marítima que dicta que el capità és l'últim en abandonar la nau quan

matano 10/11/14

s'enfonsa? O bé ha estat un cop de timó davant un motí a bord? El que ja seria preocupant, si més no, patètic, és que a l'igual que J. Weismuller es creia ser Tarzà i Bela Lugosi l'autèntic Dràcula, Juan Ferrer es cregués que la Mostra és ell. Coses del cinema, fantàstic sempre, fàbrica de somnis que es converteixen en malsons a la deriva. I parlant de fantasmes, ¿què hi pinta l'inevitable Jordi Dauder, ascendit a adjunt del director Ferrer quan alhora és el llampant director de la Mostra de Cinema Català a Mollerussa? Es tracta d'un actor a l'atur o d'un festivalero pluriempleat? I què dir del procés d'immersió segrerista amb José Carlos Miranda com cap de premsa?... Metàfo-

res al marge, els patrons que subvencionen la 14a. Mostra, és a dir, Ajuntament de Lleida, Ministerio de Cultura, Institut d'Estudis Ilerdencs, Centre Llatinoamericà, Institut de les Indústries Culturals (Generalitat) i els col·laboradors privats, farien bé posant el termòmetre al malalt. Perquè les crisis (agòniques?) alerten que alguna cosa es cou en un organisme viu. Senyal evident que cal debatre a fons sobre l'espai cinematogràfic que la Mostra vol cobrir, la seva identitat genuïna, la influència revulsiva que hauria de tenir en l'imparable procés que avui s'opera en el cinema a banda i banda de l'Atlàntic. Lleida, terra d'acollida? I d'intercanvi humà, cultural. Artístic.